

CRÒNICA D'ACTIVITATS

MIG A PEU I MIG CAMINANT

PEL RIPOLLÈS I PER LA GARROTXA

31 de març / 1 d'abril

El petit grup que es formà per tal de visitar aquells indrets inaccessibles als vehicles, s'ha incrementat amb nous adherits: el senyor Xarau, la seva simpatiquíssima filla Montserrat i el bon amic Antoni Raspall.

Sortim el dissabte a la tarda amb la intenció de dormir a Camprodon i l'endemà, des de Beget, arribar fins a Sant Valentí de Salarsa. No cal dir que es féu l'aturada obligada al monestir de Ripoll. Encara no havíem tingut ocasió de veure la nova tomba del comte Guifre i sobretot estàvem anhelosos de contemplar una vegada més la superba portalada: "Bíblia de pedra, al cor de Catalunya impresa". El començament era, doncs, força bo. No resultà tan bé la parada a Sant Joan de les Abadesses on el fet de trobar l'església tancada ens impedeix de gaudir de la visió del Davallament. Un tomb per la vila i marxem.

A Camprodon tenim l'allotjament assegurat mercès als bons oficis de l'Armengol. Deixem els fòtils i sortim a passejar, puix que l'element femení, com sempre, té la fal.lera de comprar. Satisfet aquest desig irreprimible, que esdevé encomanadís, continuem carrer amunt fins al monestir de Sant Pere. El conjunt monumental que ofereix, juntament amb l'església gòtica de Santa Maria, és notable. Assistim a la missa del vespre i, en sortir, cal afanyar-se perquè comença a ploure i ho farà tota la nit.

A les nou del matí continua plovent, ço que dificulta l'acompliment de l'itinerari programat i, per tant, decidim de pujar a Molló on es pot anar en cotxe. L'església romànica de Santa Cecília de Molló fou bastida el segle XII. És especialment remarcable la portada i l'esvelt campanar de quatre pisos.

Malgrat la pluja, intentem l'anada a Beget. L'aigua que cau amb insistència ens fa aturar a Rocabruna i renunciar definitivament a l'objectiu principal de l'excursió.

Sant Feliu de Rocabruna s'alça a 972 m. d'altitud i és un edifici romànic del segle XII. Consta d'una nau única, amb volta de canó apuntada i d'absis arrodonit. Una senzilla portalada a migdia, ornada amb interessant ferramenta romànica i campanar quadrat acabat en piràmide. Fou restaurada el 1929.

Acordem, ja que hem de refer el mateix camí de tornada, d'endinsar-nos per la vall de Bianya en el trencall de Sant Pau de Segúries. Aquesta formosa vall, que s'origina adossada a la seralada que la separa del Ripollès, s'allarga fins a la Canya en el límit de Sant Joan les Fonts. La Vall de Bianya és una mostra perenne de la Catalunya de mil anys enrera. La configuren una munió de petits pobles i una constel.lació de masies escampades que tenen com a nexa d'unió el seguit d'esglésies romàniques que magnifiquen l'indret.

Ens aturem a Sant Salvador de Bianya. L'església és un edifici romànic documentat el 1090. Conserva la fàbrica romànica i la línia de l'absis amb una finestra amb dues columnes i els corresponents capitells i arquivoltes. Campanar quadrat que descansa sobre la nau. Tenim interès a visitar Sant Pere Espuig i ens desviem pel trencall que hi mena. El temple situat magníficament en un

turó —d'on li ve el nom—, es troba documentat el 859. De l'obra primitiva, en resta ben poca cosa, però el conjunt, espectacular, és d'una gran bellesa.

Encara plou i és l'hora de dinar. Seguint les indicacions de la Montserrat, el ritu restaurador se celebra a Ca la Nàsia, de la Canya. El jovent, com que té gana, s'apunta al faisà a la terra; el senyor Xarau i jo, que malfiem de les provatures exòtiques, optem per les costelles de xai. Després de la crema i de cara al café, sorgeix la pregunta: i ara què farem?

Sant Pere Espuig

Doncs, anem a Sant Joan les Fonts. L'església, declarada monument nacional, és un gran edifici romànic de tres naus, la central amb volta apuntada i les laterals de quart de cercle. Les naus laterals es comuniquen amb la central per arcades entre grans pilastres. Els absis, juntament amb la pica baptismal, són d'una bellesa especial per la perfecció del seu aparell i de la seva tècnica constructiva.

El temple, situat al costat del riu, ensha proporcionat un espectacle sorprenent. Ha plogut tant, que el Fluvià baixava en tota la seva magnificència. Per a nosaltres, que no el podem veure gaire sovint i que quan ho fem és el bon temps, aquella massa d'aigua davallant igualava la visió centreuropea que tantes vegades hem envejat.

El dia, molt aprofitat, ja no dóna per més. Cal retornar. A la plaça porxada d'Amer ens acomiadem dels amics de l'altre cotxe, satisfets de l'excursió, malgrat la pluja, i engatjats a retornar a Camprodon per tal de completar el recorregut deixat de banda: Beget i Sant Valentí de Salarsa.

Robert Durbà i Alemany